

Pilinszky János: Levél Petőfi Sándorhoz

Bevallom, nem sok közöm van Hozzád. Mint törékeny gyerek, mindig is az öregekhez húzódtam. Azokhoz, akiknek volt ereje megöregedni. Az érett Aranyhoz s a meghasonlott Vörösmartyhoz. Ahhoz a merészséghez, amely lángész létére még a zsenialitásról is hajlandó lemondani. Miként a „visszahúzódo” Atyaisten adta át a Fiúnak a teremtést.

Te: teremtés voltál, kivont kard, lovasroham. Lángész. Arany és Vörösmarty: érettség, fáradtság, elhomályosuló elme. Te voltál a Fiú, ők voltak az Atya. Te voltál a vállalkozás, ők a lemondás. Fiú voltál, mint Mozart, ők Atya, mint Johann Sebastian Bach.

Hát ezért húzódtam én is inkább Aranyhoz és Vörösmartyhoz, mint Hozzád. Te égettél, ők melegítettek. De hát mikor is nap a nap: amikor éget vagy amikor melenget? Szelíden, mint Arany, halódva, mint Vörösmarty?

Én mégis, nagyon szeretlek! Holott se Fiú, se Atya nem vagyok. Fiúnak lenni nincs elég bátorságom. Atyának lenni nincs elég erőm. Két nagyság közt hányódó szegénylegény, vagy legjobban esetben fullajtár, összekötő, megosztó szeretet vagyok. Közeledben - bevallom – elégek, de ez nem ítélet: míg az ő lábuknál megpihenek, megnyugszom.

Egy dolog van azonban, amit Náladnál tisztábban senki sem képvisel. És ez az igazmondás. Itt mindig Hozzád fordulok. Add, hogy veszélyeztetett alkatom és korunk labirintusában vergődve mindig vágyakozzam az egyenes útra, a Szép Szóra, egyszóval – az igazságra.